

Universitätsbibliothek Paderborn

Rev. P. Francisci Josephi à Rodt Capuccini Anterioris Austriæ Provinciæ. Opus ...

Planctvs Ecclesiæ Et Animæ - Super Caput Primum Lamentationum
Jeremiæ Prophetæ. Allegorice, Et Moraliter Expositus, & Distributus In
Discursus LII. Concionatorios Quadragesimales ... ; Scilicet Liber Vitæ, Et
Excessvs Amoris ...

Rodt, Franz Joseph von

Campoduni, 1680

Discursus XXX. Graviter punit Deus peccata etiam levia, ut gravia
punienda gravissimè agnoscamus, & horreamus.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-52659](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-52659)

dignitatis suæ celsitudine, non terreni culmen imperij, caelestis regni solum consequendam, & conturbandam, sed pacandam Rempubli- cam Christianam uti, & post qui valeant, Amen.

DISCURSVS XXX.

Samech.

Torcular calcavit Dominus, Virgini Filie Sion. *Thren. I. v. 15.*

DE ANIMA.

Peccata etiam levia graviter punit in hoc mundo Deus, ut gravia gravissimè puniendâ, & fugiendâ discamus.

Cum torcularibus recentes & maturæ imponuntur uva, facile inde copiosum exprimitur mustum, nec magnâ opusest pressurâ, & violentiâ. Sed cum exsiccata jam, aut expressa satis, & compressa torculari injiciuntur uva, violentiâ indiget pressurâ, & licet nullus inesse succus credatur, tamen magna torcularis mole depressa majorem pro expectatione succum fundunt.

Torcularia, p. na peccato. vna.

Torcular calcavit Dominus Vir-

gini Filie Sion. Torcular ultionem significat, & peccatorum supplicia, ut glossa advertit, ex Paschasio. Quando ergo copiosa, & pinguis torculari immittitur peccatorum, & vitiorum abundantia (sicuti apud populum Hebraum contigit), mirum non est, copiosissimum exprimi pænarum mustum, quia sicut in torculari de uvis exprimitur vinum, sic in destructione Jerusalem fuit effusus sanguis Iudeorum; notat in hunc locum Lyranus, sed plus suæ met copiosæ malitiæ, quàm di-

Glossa. ordo.

Lyranus hic.

vinæ.

vinæ justitiæ gravitati copiosum pœnarum effluxum ascribere plebs Judæa debuit, ubi enim abundat malum culpæ, etiam abundare necesse est, malum pœnæ.

Etiamsi viri boni premuntur

Sed magis adhuc videtur formidabile, quod subinde contigerit viros bonos, & hominum judicio justos, omnique gravis culpæ humore vacuos, & amore Dei exiccatos, ita ab ultrice Dei manu, quasi sub torculari premi, & conculcari, ut etiam, toto obstupente orbe, magnas exsudare pœnas visi sint, ob culpas planè, humano judicio, leves, ex quibus tantum pœnarum malum elici non posse videbatur. Ut igitur magnum culpæ malum magis horrere discat anima peccatrix, in presenti inquirere placet, quam gravi malo pœnæ, in leve culpæ malum Deus saepe animadvertens torculari ultionis suæ divinæ presserit, ut leves etiam, magnis pœnis gravidas culpas declinare, graves autem, favissimè ulciscendas, abhorre disceremus.

Ob culpas leves.

II. Res planè admiranda, & nisi tot experientijs probata, incredibilis videretur, in quovis ligno quantumvis sicco, aut etiam lapide duro, ex concussionibus ignem evomente, humorem, ac aquam delitescere, arte chymisticâ, & ollis distillatorijs facillè extrahendam.

Distillando extrahuntur humores.

P. Franc. Josephi Op. IV.

Quantumvis actus humani censeantur à nobis recti, & omnibus iniquitatis expertes, si tantum opera nostra divina Justitia Chymisticâ suâ censurâ superveniat, & torculari suæ rigiditatis comprimat, jam malum culpæ, quod latuit, exprimeretur, malo pœnæ gravius vindicandum, quam sibi homo imaginari poterat, non quod æquos Justitiæ terminos divina vindicta excedat, sed quod plus mali lateat, oculis tantum divinis, non humanis perspicua.

Distillatio opera nostra

Divina Justitia.

Prothoplastis nostris parentibus inhibuerat Deus esum de fructu arboris scientiæ boni, & mali, sed tentante serpente victa Eva, & hac persuadente, & fructum vetitum (contra Dei inhibitionem jam degustatum) porrigente, comedit & Adam. Fuit quidem transgressio obedientiæ, sed tamen (si moderatas Moralistarum regulas sequamur) valde levis, licet enim Expositores in regulas monasticas cõmuniter doceant, tunc, cum superior sub gravi aliqua pœna, v.g. disciplinæ aliquid prohibet, esse præceptum obedientiæ obligatorium sub mortali, tamè negare vix poterunt, quod materiæ parvitas à mortali excuset. Sub gravi quidè pœna prohibuerat Deus parentibus Prothoplastis, esum fructus de arbore scientiæ boni & mali, in quo enim die comederis ex eo, mor-

Primi parentis in medico transgrediuntur Dei mandatum.

Gen. 3. 17. 18.

Li

te

*Fuit par-
vitas ma-
teria.*
te morieris: Parvitas tamen ma-
teria excusare à mortali vide-
batur, quid enim unci pomi
furto, aut esu levius? Quis tam
rigorosus conscientiarum in
tribunali pœnitentiæ trutina-
tor esse velit, ut ex uno pomi
esu, aut furto culpam lethalem
exprimat? Et pœnam mortis,
non dico æternæ, sed tempora-
lis imponat?

III.

*Apud Cor-
nclium
Gen. 3. v.
6.*

*Quot pec-
catis in-
tercurrer-
unt in esu
pomi?*

Sed longè accuratius, distil-
lare actus humanos solet ad ig-
nem rigidissimæ Justitiæ, divi-
na vindicta, quæ octo latentia
in hac transgressione (uti no-
tat Pererius) peccata expressit,
scilicet 1. Superbiam 2. nimium
Adæ erga uxorem affectum 3.
Curiositatem, 4. Incredulita-
tem, quasi Deus figuratè, vel
comminatoriè, non absolutè
mortem, violanti legem inten-
tasset, 5. Præsumptionem, qua
filevè pendendo mandati vio-
lationem, & veniale tantùm
peccatum, 6. Gulam, 7. Ino-
bedientiam, 8. Excusationem;
vel planius loquendo, tam A-
dam quàm Eva peccavit pecca-
to inobedientiæ, cujus comple-
mentum fuit in gula; Fuit au-
tem Adam dissimilis Evæ in mo-
tivo peccati, Eva enim come-
dit, ex motivo superbiæ, quia
ex instinctu serpentis voluit
Deo assimilari, Adam autem,
quia noluit contristari delicias
suas.

Has ergo peccatorum labru-
scas collegit Deus quasi in tor-
culari, & vindemiavit miseros
parentes nostros propter iniquita-
tes suas, & torcular calcavit Do-
minus, tanto divinæ Justitiæ
pondere, ut amarissimam, &
copiosissimam exprimeret pœ-
narum affluentiam: *Mulieri di-*
xit: multiplicabo ærumnas tuas, &
conceptus tuos, in dolore paries fili-
os, &c. Adæ verò: *Quia audisti*
vocem uxoris tuæ, maledicta terra
in opere tuo, in sudore vultus tui, vo-
sceris pane, donec revertaris in ter-
ram de qua sumptus es. Et emisit eum
Domine Deus de Paradiso volupta-
tis, &c.

Et hæc quidem pœnam tam tre-
menda, tolerabilis fortè adhuc
videretur, si in Prothoplasto-
rum tantùm personas redundas-
set, sed pro dolor, in totam to-
tius generis humani posterita-
tem, & filios Adæ proclamata
fuit sententia, quoad culpam &
pœnam. Quòd enim hodiè que
tot affligimur miserijs, quòd fa-
mem patimur, siti arescimus,
fatigamur laboribus in sudore
vultus nostri, doloribus angu-
mur, morbis consumimur, &
innumeris alijs obruimur malis,
omnia ex unico Adami trans-
gressione radicem habent.

Licet autem gravissimum
Adæ peccatum fuerit ratione
ingratiitudinis, & damni in om-
nes posteros transfusi, non ta-
men

IV.
*Adæ pec-
catum
non fuit
gravissi-
mum.*

men gravissimum fuit si speciem peccati, & peccandi libidinem consideremus, majori enim ex libidine, & malitia peccarunt Angeli, & etiamnum multi homines, & in graviori peccati specie. Imo fuit etiam minimum ratione materiae, & tamen hoc peccatum omnium gravissimè fuit punitum.

Quid ergo dicemus adhuc?

Nunquid terminos aequitatis transgressam inculpabimus divinam Justitiam? Absit. Existimabam, ut cognoscerem hoc: Labor est ante me. Hic Plato jubet quiescere. Hic cum Psalmista exclamandum: *Iustus est Dominus, & rectum iudicium tuum: mandasti justitiam, testimonia tua, & veritatem tuam nimis.* Non quidem, quòd nimis, & nimium excessum, vel in mandando, vel in administrando Justitiam admittat Deus, sed nimis, idem est, quòd valde, & exactè custodiri præcepta sua velit Deus, & sicut servanda valde præcipit, ita transgressores valde castigat, ut vel sic, aliorum tremendo edocti exemplo, divinis obtemperare mandatis discamus.

Educto è Sodomis cum Lot tota sua familia, præcepit Deus, ne retro ad ardentem respiceret civitatem: *Noli respicere post tergum.* Præceptum hoc divinum, ab Angelo internuncio datum, transgressa uxor Loth, respe-

xit post se, vel strepitu ignis, & sulphurea pluvia, aut pereuntium clamore, & ejulatu, sive ex timore, ne & ipsa corripetur flammâ, sive ex curiositate, aut etiam dolore rerum ibi relictarum, & amissarum, & versa est in statuam salis. Vatablus legit: *In statuam perpetuam, hanc enim muliebri specie efformatam statuam non tantum multis centenis durasse annis affirmant auctores, sed eam etiamnum extare docet Adrichomius, nec desunt, qui eam ad finem usque mundi duraturam autument.* Et quare hoc? Ad quid tanta statuae hujus duratio, cum omnia pene antiquissima miraculorum, statuarum, & colossorum monumenta, licet ex ære fusa, vel è duro excisa marmore, temporum iniquitate perjerint? rationem, quare uxor Lot in statuam non marmoris, sed salis versa sit, reddit glossa: *Exemplum facta scilicet, & condimentum, unde alij saliantur.* Sicut ergo in exemplum alijs peccatoribus posita est, ita etiam ad exemplum, & salendum conservanda in ævum.

Peccatum porro uxoris Lot respicientis, mortale quidem fuisse æstimat Dionys. Carthusianus, alij tamen venialem hanc fuisse culpam meritò opinantur, ex nimio timore vel (esto etiam) ex curiositate contra-

112

Etiam,

Mal. 72. v. 16.

Mal. 118. v. 137.

Judicia Dei inscrutabilia.

Gen. 19. v. 17.

Uxor Lot: quam graviter punita?

Apud Cor. nelium hic.

Gl. ordin.

Non peccavit mortaliter.

etiam, neque ex solo curiosita-
tis vitio, tantam sibi imminere
pœnam, unquam sibi fuisset ima-
ginata, si enim tam læva inse-
queretur vindicta omnes curio-
sas fœminas, has, in salis sta-
tuas convertens, nihil in mun-
docarius foret fœminis, & ni-
hil sale copiosius & abundantius.
Et tamen gravis hæc pœna
in miseram hanc cecidit fœmi-
nam alijs in exemplum, & con-
dimentum, maximè autem illis,
qui obscœnis oculos adulteros
curiositatibus pascunt, ut hor-
rendam inopinata, & partim
ex metu, partim ex compassio-
ne causata curiositatis pœnam
contemplantes, graviora sibi,
& multò magis tremenda cer-
tò sibi persuadent imminere
supplicia.

Quid oculi
li la fœris
partem
tur.

V.

Missus ad impium Jeroboam
corripendum Propheta, præ-
ceptum acceperat à Deo non
comedendi, aut bibendi in via,
non comedes panem, neque bibes a-
quam, nec revertaris per viam, qua
venisti. Alià ergo in reditu in-
cedens viâ venit in Bethel, ubi
Propheta senex habitabat, qui
alteri amici sime ad mensam in-
vitato persuadere non potuit,
ut comederet, aut biberet, do-
nec & ipse se Prophetam, sibiq;
Angelum, ut prandium para-
ret, locutum esse prætexeret,
sed cari tibi solvenda erat hæc
modica refectio, dum ex Dei

Propheta
ob trans-
gressum
ei iunium
punitus
morie.

4. Reg. 11.
v. 9.

vindicta contra inobedientem
in via exurgens leo, eum occi-
dit. Et quidem (teste Corne-
lio) Fuit hoc eius peccatum veniale
duntaxat, quia Prophetam credidit
esse veracem, non mendacem.

Corne-
lio hic.

Et tamen etiam venialem hanc
inobedientiam, & sensualitatis,
gulæque appetitum vitâ luere,
debut, & pransum discerpere
leones, qui jejunum venera-
bantur Daniele. Et (uti
probè notat Chrysof.) Sicut
canis, aut qualibet fera, quam
homo beneficijs cicuravit, sibi que in
omnibus obsequentem reddidit, si vul-
tum simulet alienum, aut proprium
mutet, aut obscuret, fuligine putat,
aut cano, aut colore non proprio non
minus illum allatrat, morisque ap-
petit. domi stans canis, aut lacerat
mansuetus leo, quàm si esset alie-
nus. Sic quia Propheta iste per ino-
bedientiam vultum fuligine sedave-
rat, non agnovit leo, tanquam Do-
minum suum, atque ideo tanquam
alienum interfecit.

Peccavit
tantum
veniali-
ter.

S. Chry-
sof. in
psal. 1.

Creatura
peccato-
rem non
ampli-
us ag-
noscit
ut Domi-
num.

Ut nempe Prophetæ hujus
exemplo expavescerent inobe-
dientes Ecclesie filij, qui præ-
cepta transgrediuntur jejunia,
carnes præscriptis diebus inter-
dictas comedunt, sive ex huma-
no respectu, sive ex inordinato
gulæ pruritu impulsi, si enim
leo, veniali inobedentiâ macu-
latum Prophetæ vultum non
agnovit, sed eum laceravit, du-
tiora quidni experientur illi fi-

Quid faci-
et illi,
qui carnes
mandu-
cavit die-
bus prohi-
bitis.

lij

lij inobedientia, & protervi-
legum Divinarum, & Ecclesia-
sticarum transgressores, quo-
rum facies sicut nigredo ollæ,
& non sunt cogniti in plateis?
& si in viridi, & per gratiã san-
ctificantem adhuc florente lig-
no, & Propheta hæc fecit Divi-
na Iustitia, in arido peccatore
quid fiet?

VI. Magna cum solemnitate &

2 Reg. 6. devotione David Arcam de do-
mo Abinadab, plastro novo
impositam, transferre parabat

ex Gabaa. *Oza autem, & Abio,
filij Abinadab minabant plastrum
novum.* Calcitrantibus verò bo-
bus, & inclinante se Arcâ, ex-
tendit Oza manum ad Arcam Dei,

*& tenuit eam. Iratusque est indig-
natione Dominus contra Ozam, &
percussit eum super temeritate, qui
mortuus est ibi juxta Arcam Dei.* Sed
quæ temeritas, aut irreverentia,
quòd Levita Deo dicatus Arcam
Dei, quò minus caderet, tene-
bat? An morte idcirco dignus
Oza? Theodoretus eum ob pec-
catum aliquod nobis ignotum,
& occultum fuisse occisum ju-
dicat, præterquam quòd incau-
tius attingere eam præsumpe-
rit; Alij alias divinant (licet
non adeò graves) causas, abs-
que tamen solido fundamento.

Lyranus
hic.

Lyranus convenientem meo
judicio causam: *Quia (inquit)
fecerat poni Arcam super plastrum,
cum tamen deberet portari in hume-*

ra Levitarum. Sed neque hoc
tam enorme videtur esse pecca-
tum, morte tam repertinã, cum
tanto totius populi terrore ple-
tendum, quòdque ad tantam
iram & indignationem provo-
care deberet Deum; præsertim
cum graves auctores Levitam,
licet temporali morte castiga-
tum, æternam tamen mortem,
& damnationem evasisse doce-
ant, adeòque peccatum non
mortale, sed veniale tantum fu-
isse decernunt.

Optimè hinc moralizat Cor-
nelius, hinc disce, quanta puri-
tate, & reverentiã accedendum
sit ad SS. Eucharistiam, si enim
à Deo Levita minus reverenter
Dei Arcam (in qua manna as-
servabatur) contrectans tanta
indignatione occisus est, quid
illi expectare debent, qui con-
secratam hostiam [in qua non
manna terrestre, sed vera Chri-
sti caro & sanguis est] irreve-
renti manu, aut ore contingunt?
Et in fœtidam, ac lasciva desi-
deria exhalantem, impari cor-
dis sentinam projiciunt? An
non digni tales, quos hianti ore
deglutiat terra, aut excussa de
cælo fulmina feriant? non tem-
porali tantum, sed æterno ple-
tendi interitu?

Gravissimã in Davidem, to-
tumque ejus regnum pœna ani-
madvertit Deus, dum sævã luc,
intra unius diei, imò sex hora-
ram

VII.

2. Regi.
24. v.

David ob
vanam
gloriam
punitus.

rum spatium, septuaginta hominum millia consumpta sunt, quæ pœna Davidem, ab Angelo evaginatum vibrante gladio ipsi denunciata, adeò terruit, ut non desint graves auctores, qui asseverent, exinde toto vitæ tempore Davidem [horrore hoc, & timore gravissimo concussus] frigore nimio constriatum, quasi obriguisset.

Sed quæ tanti horroris & tremendæ afflictionis causa? fortè commissum Davidis adulterium, & cædes injusta innocentis Uriæ? Non: cum enim verè pœnituerit David, transtulit quoque Deus peccatum, & pro peccato mortuus est filius, ex adulterio natus. Et quoniam exemplo suo ad similes lascivias filius animaverat, primogenit' propriæ sororis constuprator à fratre Absalone occisus est, & ab hoc summam persecutionem, quibus omnibus abundè commissum Davidis homicidium, & adulterium pœnas dederat.

Alia eius
peccata
iam remissa, &
punita.

Sed neque præceptis & injustum Davidis iudicium (quo innocenti Miphiboseth cum malitioso suo servo Siba, bona omnia ex æquo dividenda injunxit) præfata tremenda pestis ratio fuit, nam pœna temerario, & præcipiti Davidis iudicio à Deo posita fuit, ut sicut ipse Miphiboseth cum servo substanti-

am suam justit dividere, sic regnum Davidis sub Roboam nepote cum servo Jeroboam divideretur. Adeoque omnes præfatas culpas præsens terribilis plaga, & septuaginta millium virorum strages non tangit, sed populi tantum numerationem, quæ tamen adeò gravis culpa non fuit, sed inanis tantum & vana gloriola, aut jactantia, sic enim expressè asserit Gregorius: *David Deo teste laudatus, tumore repentinæ elationis, populum numerando peccavit, nec culpa mortalis fuisse censetur, vel si mortalis, planè non ea inter graviores.*

S. Greg.
apud Ly-
ranum
hic.

Josephus, Cajetanus, & Abulensis aliam huic populi lustrationi culpam annectunt, neglectam scilicet legem, quæ jubet (Exod. 30.) ut in censu seu lustris quisque solvat dimidium siclum. Sed veri simile non est, neglectam fuisse hanc à Rege exactorem, non enim sunt Magnates ita earum legum obliviosi, quæ arario suo proficiunt, nec unquam eos invenies magis scrupulosos.

Unde hujus censûs neglectum nullo modo verisimilem, aut Davidem in eo reum Cornelius *hic.* estimat, sed potius quod peccavit David, ad solvendum dimidium siclum cogens populum, in superflua & vana lustratione, sine necessitate publica *hic.*

&

& nullo urgente belli periculo instituta, licet David hunc censuram non ad inanem pompam, & superfluum aulae suae luxum, applicaverit, sed illi suo thesauro, & arario regio junxerit, in quo aedificandi templi sumptus reponebat. His tamen non obstantibus, gravem cum populo suo, Dei vindictam, & horrendam poenam evadere non potuit, hac sola à Deo gratia donatus, ut inter tria, belli, famis, & pestis, tremenda mala, electio sibi concederetur.

VIII. Obone Deus! quam horrenda ergo Regibus & Magnatibus imminebit poena, qui nulla urgente necessitate non medium siculum, sed florenos in capita singula pauperum subditorum, nec pane quidem famem sedare valentium, toties imponunt, & exactiones faciunt intolerabiles, domos viduarum & pupillorum devorant, ad luxum suum, vel bella reipublicae Christianae nocivissima continuanda. Legimus in Chronicis Episcoporum Constantiensium terribilem poenam, quam Albertus Baro de Zimmeren in venatione quadam ad mirabile castellum à spiritu ductus, vidit patris sui Patrum, unà cum suis consiliarijs, qui graves à subditis extorquebant exactiones, pro sumptibus belli contra Sarcenos instituendi, descriptio

totius, & mirabilis planè visionis sub Vdalrico 2. Episcopo Constantiensi, Anno 1127. videri potest, quam hinc annexa brevitas non permittit. Baronius quoque sub iisdem annis cum alijs graviter invehitur in eos, qui ad praefati, licet pijsissimi, belli sumptus, redditus Ecclesiarum, & Hospitalium applicare praesumpserant. Sed [O Deus immortalis!] si tanta haec ac tam gravi poena, digna fuit culpa, qualis eorum erit, qui non solum redditus Ecclesiarum, & Hospitalium pijs applicant bellis, pro terra sancta recuperanda, sed pro fundendo Christiano sanguine, ipsas Ecclesias, hospitalia, Monasteria, cum domibus pauperum in cineres redigunt, & piam fundatorum intentionem in perpetuum defraudant.

Si unicum adulterium Davidis, si unicum commissum Viri homicidium tam cruento, & periculoso bello, & unicum praecipuum Davidis (contra pauperulum Miphiboseph nepotem Saulis) prolatum Judicium, totius regni scissione punitum fuit, quid obsecro miramur, tam gravibus Imperium Romanum, & omnia Europae regna affligi bellis, & miserijs, igne ferroque devastari, quando maledictum & mendacium, & Osee 4. homicidium & furtum, & adulteri-

um

Cavete
Magnates
aggravare
subditos.

Non mem-
rimus,
quod pu-
niat D. M.

um inundaverunt, & sanguis sanguinem tetigit, hoc est [uti breviter Interlinearis exponit] Peccatum peccato, nova veteribus addunt. Si ergo uno regis adulterio, homicidio, & injusto, non malitiosè, sed precipitanter prolato iudicio, & vanitati innumerando populo admittæ, tanta debetur pœna cruenti belli, famis, & pestilentia? Quæ belli sævities? quæ famis penuria? quæ pestilentia lues? quæ flagellorum crudelitas? quæ malorum congeries? quæ pœnarum enormitas, tot malis, & peccatis Christiani populi sufficere potest, si pro mensura peccati, erit plagarum modus. Deut. 25. v. 2. Miremur, miremur fratres, & obstupescamus, non de malis quibus affligimur, miremur non de vindicante graviter Dei manu, sed de ejus miseratione, qua ita nos ferit, ut tamen non, pro meritis, penitus extinguat, qui pro levibus etiam defectibus uxorem Lot, Prophetam illum juniorem, imò & ipsum Moysen, virum tanta sanctitate deprædicatum morte temporali multavit?

IX.

Si ergo Deus non tam graves, quàm etiam leviores & veniales culpas tam graviter in hoc, sed longè gravius in altero puniat mundo, misericordem simul & iustum deprecemur Deum, & in cinere & cili-

In hac
vita pan-
cis satis-
facimus.

cio pœniterentes & contriti culpæ, & pœnæ indulgentiam supplices petentes, iratæ Justitiæ satisfaciamus, nam (teste meo Seraphico) secundum forum Ecclesie presentu, satisfacit homo leviter, sed secundum forum purgatorij punietur gravius, secundum forum verò inferni, gravissimè pro veniali, quia æternaliter, si cum mortali, & veniali decesserit. Pœna quippe temporalis veniali peccato debita, in inferno æternaliter sustineri debet, cum extrastatum gratiæ positus damnatus, solvendi media, & satisfaciendi, aut satis patiendi, penitus sint abscissa; in purgatorio autem non nisi graviter, & satisfaciendo divinæ Justitiæ satisfieri possit.

Exemplum habemus de hoc (ait Seraphicus) quia mensura vini, quæ in uno loco valet 6. denarios, si ducatur ulterius, adhuc valet duo solidos. Accedente scilicet novis turpibus, & vectigalibus. Sic etiam quò longius peccata nostra vehimus, eò carius erunt solvenda, quæ levi modò obolo in eleemosinam erogato, brevi oratione, parvo jejunio solvere valemus, ea in purgatorium & infernum delata jam majori, & horrendâ constabunt pœnâ.

Pœna tamen (pergit Seraphicus) illata pro veniali in inferno, incomparabiliter minor est, quàm illata pro mortali. Unde solet dici, quod pœna

In altero
mundo
graviter.

Si vinum
longè ve-
hitur ca-
rius emi-
tur.

Pœna hu-
ius mundi
est pun-
ctum.

pena illata in inferno pro mortal, est sicut soliditas; illata pro veniali, sicut superficies; illata pro veniali in purgatorio, est sicut linea. Illata pro veniali in presenti, est sicut punctus.
Inferni pro veniali superficies.
 Si autem punctum tam acerbè saepe pungentem, & pœnam pro veniali, gravissimam in hoc mundo, vix tolerare possumus, quomodo lineam in purgatorio, ac superficie, & corpus solidum pœnarum sustinere valebimus in infernò? Ibi, ibi Torcular calcabit Dominus

Virgini filia Sion, ibi conteret contritione horribilissimâ impios peccatores. Sapiamus ergo, & emendemur in consideratione, & afflictione puncti, ne immensa moles torcularis infernalis nos deprimat, & affligentem in hoc mundo timere discamus divinam Iustitiam, ut in altero mundo implacibilem evadamus vindictam, sed misericordiam consequamur æternam, Amen.

DISCURSVS XXXI.

Samech.

Abstulit omnes magnificos meos Dominus de medio mei. *Thren. I. v. 15.*

DE ECCLESIA.

Gemit Ecclesia, à magnatibus suis, & nobilibus honorem non amplius in generosis & virtuosis, sed in vitiosis & scandalosis actibus & vanitatibus queri.

T. Homo honoris cupidus.

ITa in corrupto, per originale peccatum animo altas radices egit honoris cupiditas, ex prima nostra ma-

tre Eva, hæreditata, ut vix canis venaticus avidior insequendæ feræ, quàm homo venandæ honoris inveniatur, per dura & aspera,

Kk

P. Franc. Josephi Op. IV.